

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 П 099848 23 Рев
Бања Лука, 25.06.2024. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Ј.Ђ. из М., општина Л., кога заступају пуномоћници Ђ.В. и Т.С., адвокати из Б., против туженог С.Т. из К., општина У., кога заступа пуномоћник И.О., адвокат из Б., ради исплате дуга, вриједност предмета спора 69.763,83 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 099848 23 Гж 3 од 18.10.2023. године, на сједници вијећа одржаној дана 25.06.2024. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се дјелимично усваја, пресуда Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 099848 23 Гж 3 од 18.10.2023. године се преиначава тако што се:

- жалба туженог дјелимично усваја и пресуда Основног суда у Бијељини број: 80 0 П 099848 23 П 3 од 19.05.2023. године, у досуђујућем дијелу одлуке о главној ствари, преиначава тако што се на досуђене износе од 5.169,47 КМ и 25.000,00 КМ законска затезна камата досуђује почев од 11.09.2018. године па до исплате, умјесто од 15.07.2015. и 15.07.2016. године па до исплате,

- жалба тужитеља дјелимично усваја и означена првостепена пресуда, у одбијајућем дијелу одлуке о главној ствари, преиначава тако што се тужени обавезује да тужитељу исплати и то: износ од 4.095,00 КМ, износ од 32.699,36 КМ, износ од 1.550,00 КМ и износ од 1.250,00 КМ, све са законском затезном каматом рачунајући од 11.09.2018. године па до исплате, у року од 30 дана.

Тужени се обавезује да тужитељу, на име трошкова цјелокупног поступка (првостепеног, жалбеног и ревизионог) исплати износ од 12.275,00 КМ, у року од 30 дана.

У осталом дијелу (одлуке о затезној камати) ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бијељини број: 80 0 П 099848 23 П 3 од 19.05.2023. године дјелимично је усвојен тужбени захтјев и тужени је обавезан, да тужитељу исплати и то:

- износ од 5.169,47 КМ, са законском затезном каматом почев од 15.07.2015. године па до исплате и

- износ од 25.000,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 15.07.2016. године до исплате, док је у преосталом дијелу захтјев тужитеља одбијен.

Тужени је обавезан да тужитељу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.454,00 КМ, а преко досуђеног износа захтјев тужитеља за накнаду трошкова поступка је одбијен.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 099848 23 Гж 3 од 18.10.2023. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда, у одбијајућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву и одбијајућем дијелу одлуке о трошковима поступка, потврђена.

Жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда дјелимично преиначена, у усвајајућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву и усвајајућем дијелу одлуке о трошковима поступка, тако што је тужбени захтјев тужитеља у цјелости одбијен, као и захтјев за накнаду трошкова поступка. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 9.468,80 КМ, а преко досуђеног износа до траженог износа од 12.915,52 КМ захтјев туженог за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 3.535,62 КМ, док је преко досуђеног износа захтјев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка одбијен.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се тужбени захтјев тужитеља у цјелости усвоји или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија је дјелимично основана.

Нижестепеним пресудама је одлучивано о захтјеву тужитеља да се тужени обавезе да му исплати укупан износ од 69.763,83 КМ и то:

-износ од 5.169,47 КМ, са законском затезном каматом рачунајући од 15.07.2016. године па до исплате,

-износ од 25.000,00 КМ, са законском затезном каматом рачунајући од 15.07.2016. па до исплате,

-износ од 4.095,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 15.07.2016. године па до исплате,

-износ од 32.699,36 КМ, са законском затезном каматом и то: на износ од 36.374,52 КМ почев од 11.09.2018. године до 28.12.2020. године, на износ од 20.574,52 КМ почев од 29.12.2020. године па до исплате и на износ од 12.124,68 КМ почев од 01.01.2020. године па до исплате,

-износ од 1.550,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 27.02.2018. године па до исплате,

-износ од 1.250,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 11.09.2018. године па до исплате.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио:

-да је тужитељ од 01.04.2010. године био у радном односу на радном мјесту металостругара код послодавца М.Б. д.о.о. К. чији је једини оснивач, члан и директор био тужени; тужитељ је дана 17.09.2014. године претрпио повреду на раду (ампутиран

му је палац десне руке усљед дејства струга); послодавац је одбио да добровољно надокнади штету коју је тужитељ претрпио усљед повреде и није поступио по опомени пред тужбу тужитеља од 24.06.2015. године; тужитељ је покренуо парнични поступак за накнаду штете који поступак је окончан доношењем пресуде Основног суда у Бијељини број: 80 0 Рс 069354 15 Рс од 15.07.2016. године (која је постала правоснажна и извршна), а том пресудом је М.Б. д.о.о К. обавезан да тужитељу на име неисплаћене накнаде плате за вријеме привремене спријечености за рад у периоду од 01.10.2014. године до 30.06.2015. године исплати новчани износ од 5.169,47 КМ, са законском затезном каматом почев од 15.07.2015. године па до исплате и да му на име накнаде нематеријалне штете исплати (за претрпљене физичке болове, за душевне болове због умањене животне активности, за душевне болове због наружености и за претрпљени страх), укупан износ од 25.000,00 КМ, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде тј. 15.07.2016. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.095,00 КМ;

-у току привремене неспособности за рад тужитеља као посљедице претрпљене повреде на раду, послодавац М.Б. д.о.о. К. је дана 30.06.2015. године донио одлуку о отказу уговора о раду, због недоласка на посао. Пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 Рс 077864 17 Рсж од 27.02.2018. године преиначена је пресуда Основног суда у Бијељини бр. 80 0 Рс 077864 16 Рс од 20.07.2017. године тако што је тужбени захтјев тужитеља усвојен и поништено као незаконито рјешење М.Б. д.о.о. К. о престанку радног односа тужитеља од 30.06.2015. године и наложено послодавцу да га врати на радно мјесто које одговара његовој стручној спреми и радној способности, као и да му на име изгубљене зараде у периоду од 01.07.2015. године па до враћања на рад исплати мјесечне нето плате од по 932,68 КМ, све са законском затезном каматом почев од сваког десетог дана у мјесецу за претходни мјесец па до коначне исплате, уз обавезу плаћања доприноса, те обавезу накнаде трошкова парничног поступка у износу од 1.550,00 КМ;

-на основу наведених правоснажних и извршних пресуда тужитељ је покушао да изврши принудну наплату од М.Б. д.о.о. К. досуђених му новчаних износа, на покретним стварима извршеника и новчаним средствима послодавца код пословних банака, али безуспјешно, будући да је на истој адреси сједишта привредног друштва М.Б. д.о.о. К., тужени дана 02.07.2015. године основао ново привредно друштво под називом Б.М. д.о.о. К., као једини оснивач, члан и директор, које се бави истом дјелатношћу као и М.Б. д.о.о. К.; након оснивања привредног друштва Б.М. д.о.о. К. сви радници који су радили у привредном друштву М.Б. д.о.о. К. су прешли да раде у привредно друштво Б.М. д.о.о. К., а такође су и сва основна средства привредног друштва М.Б. д.о.о. К., пренесена у својину привредном друштву Б.М. д.о.о. К., на основу уговора о купопродаји имовине од 11.09.2015. године, у ком је назначено да је вриједност тих машина 165.728,35 КМ, при чему је тај уговор и у име продавца и у име купца потписао тужени, као директор и једног и другог привредног друштва;

-тужитељ је Основном суду у Бијељини поднио тужбу за побијање дужникових правних радњи против туженог Б.М. д.о.о. К., а захтјевом је тражио да се утврди да је без правног дејства у односу на тужитеља наведени уговор о купопродаји имовине друштва од 11.09.2015. године и то у дијелу потребном за наплату назначених новчаних потраживања тужитеља и да је тужени Б.М. д.о.о. К. дужан да трпи да тужитељ наплати своја новчана потраживања у износу од 73.438,99 КМ, са припадајућим законским затезним каматама из имовине која је предмет наведеног уговора о купопродаји од 11.09.2015. године; наведени поступак је окончан доношењем одлуке којом је усвојен тужбени захтјев тужитеља, у цијелости, а одлука је постала правоснажна 10.06.2019. године;

-након што је правоснажно окончан наведени парнични поступак по паулијанској тужби, тужитељ је на основу наведене извршне исправе поднио Основном суду приједлог за извршење у предмету 80 0 И 108303 19 И (22 И2) које је дозвољено рјешењем о извршењу број: 80 0 И 108303 19 И од 24.07.2019. године уз досуђене трошкове извршног поступка

од 875,00 KM, након чега су правоснажним рјешењем о досуди од 13.11.2020. године купцу Ј.Ђ. досуђене покретне ствари (укупно 9) које су биле предмет уговора о купопродаји имовине од 11.09.2015. године закљученог између ДОО М.Б. К. и ДОО Б.М. К. укупне процјењене вриједности 15.800,00 KM, које су купљене од стране тражиоца извршења у износу од 7.910,00 KM на првом рочишту за продају покретних ствари јавним надметањем што је назначено и правоснажним рјешењем о намирењу од 28.12.2020. године којим су одређени трошкови поступка тражиоцу извршења у додатном износу од 2.336,29 KM, те је констатовано да је потраживање, чија наплата је дозвољена рјешењем о извршењу у том предмету, тражилац извршења дјелимично намирио из вриједности купљених покретних ствари до висине износа од 15.800,00 KM (без обзира што је излицитирана цијена износила 7.910,00 KM); након тога је правоснажним рјешењем број: 80 0 И 108303 22 И2 од 10.03.2022. године тај извршни поступак обустављен; у записнику о примопредаји покретних ствари који је потписан од стране адвоката Ђ.В. из Б., као пуномоћника тражиоца извршења Ј.Ђ. и ДОО Б.М. К., као извршеника, у чије име је записник потписао директор и оснивач С.Т., странке су сагласно утврдиле да је извршеник предао тражиоцу извршења све покретне ствари које су наведене у рјешењу о досуди од 13.11.2020. године, на који начин је извршеник у потпуности извршио своју обавезу по наведеном рјешењу;

-тужени је, као директор ДОО М.Б. К., дана 14.10.2019. године поднио приједлог за отварање стечаја над имовином стечајног дужника, због наступања платежне неспособности будући да исти не послује још од 2015. године и да није у могућности да испуњава доспјеле новчане обавезе које на дан 30.09.2019. године износе 49.252,34 KM; у разлозима за отварање стечајног поступка се наводи да нема запослених лица и да су пословни рачуни истог код банака блокирани већ двије године, што је поткријељено достављеним доказима уз приједлог и током стечајног поступка; рјешењем број: 59 0 Ст 0347555 19 Ст од 29.11.2019. године отворен је директно поступак стечаја над имовином стечајног дужника ДОО М.Б. К., а према извјештају стечајног управника из фебруара 2020. године слиједи да су у поступку пријављена потраживања стечајних повјерилаца и то Пореске управе Републике Српске у износу од 642,22 KM, Мтел а.д. Бања Лука од 171,61 KM и тужитеља из ове парнице у износу од 51.732,04 KM, са припадајућим каматама; у том поступку је утврђено да стечајни дужник нема пријављених радника (последњи радник стечајног дужника био је директор С.Т. који је одјављен 12.09.2017. године), да су рачуни блокирани и на истим нема средстава, а стечајни дужник посједује опрему која се налази у кругу предузећа која је неисправна и у лошем стању, те је након извршене процјене вриједности машинске опреме ДОО М.Б. К. у стечају од 06.02.2020.године, утврђено да се ради о укупно 9 машина од којих су четири машине без вриједности – технички отпад, а пет укупне процијењене вриједности од 10.500,00 KM (које су биле предмет рјешења о намирењу Основног суда у Бијелини од 28.12.2020.године); након окончаног испитног рочишта од 11.02.2020.године, рјешењем Окружног привредног суда у Бијелини број: 59 0 Ст 034755 19 Ст од 17.02.2020. године закључен је поступак стечаја над стечајним дужником ДОО М.Б. К. У. због недостатка стечајне масе које рјешење је објављено у Службеном гласнику Републике Српске број: 17/20 од 03.03.2020. године.

На темељу тих чињеница, те имајући у виду податке из налаза и мишљења вјештака економске струке М.З. од 28.04.2022. године и допуне налаза од 06.09.2022. године, првостепени суд је нашао да је потраживање тужитеља из основа накнаде материјалне и нематеријалне штете због повреде на раду доспјело сачињавањем опомене пред тужбу од 24.06.2015. године, коју је послодавац примио 27.06.2015. године и у којој је садржан захтјев за исплату накнаде штете у укупном износу од 36.658,14 KM. Првостепени суд утврђује да је у 2015. години дошло до значајног смањења прихода ДОО М.Б. К., који су износили свега 34.633,00 KM, за разлику од 2014. године када су

износили 165.841,00 КМ, док у периоду од 01.01.2016. године до отварања стечаја друштво није пословало, нити је остварило добит, што налази да је последица закључења уговора о купопродаји имовине и чињенице да су сви радници засновали радни однос код новооснованог друштва, те да је туженом у 2016. години из нераспоређене добити из ранијих година извршена исплата дивиденде у износу од 31.800,00 КМ, те је нераспоређено остало 9.487,00 КМ, што је знатно ниже од потраживања накнаде штете настале повредом на раду из опомене од 24.06.2015. године. Налазећи да је тиме тужени у вријеме исплате дивиденде у 2016. години (29.01.2016. године и 15.02.2016. године) имао сазнање о оквирној висини претрпљене штете тужитеља, те да је понудом исплате накнаде од 5.000,00 КМ (на састанку одржаном крајем јуна 2015. године) фактички признао основ штете, првостепени суд је закључио да је наведена исплата дивиденде супротна одредби члана 128. став 1. тачка б) Закона о привредним друштвима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 127/08 до 17/23, у даљем тексту: ЗПД), јер је раније друштво на тај начин онемогућено да тужитељу надокнади штету претрпљену повредом на раду, па је примјеном одредбе члана 15. истог закона туженог обавезао на плаћање износа накнада материјалне и нематеријалне штете из основа повреде на раду који су досуђени правоснажном пресудом. У погледу потраживања тужитеља која су последица незаконитог отказа уговора о раду, првостепени суд је становишта да у овом дијелу потраживање тужитеља није основано, јер да је тужени имао сазнања о висини потраживања по овом основу тек доношењем пресуде Окружног суда у Бијелини бр. 80 0 Рс 077864 17 Рсж од 27.02.2018. године, па да се у односу на тај дио тужбеног захтјева не може рећи да је исплата дивиденди противна члану 128. став 1. тачка б) ЗПД. Исто тако, првостепени суд је становишта да тужитељ није доказао да је продаја основних средстава и репроматеријала испод тржишне вриједности и да је на тај начин тужени злоупотребио раније друштво умањењем његове имовине у намјери оштећења тужитеља. Из ових разлога првостепени суд је преко досуђених износа одбио захтјев тужитеља.

Одлучујући о жалбама странака, другостепени суд је жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио у одбијајућем дијелу, уз образложење да у овом дијелу прихвата разлоге првостепеног суда. Осим тога, у допуни разлога за одбијање захтјева, другостепени суд је становишта да је подизањем паулијанске тужбе тужитељ исходовао правоснажну судску одлуку којом је поништен уговор о купопродаји имовине, након чега је покренуо извршни поступак у којем су тужитељу досуђене покретне ствари које су биле предмет уговора о продаји за износ од 7.910,00 КМ, а чија је вриједност по уговору била 165.728,00 КМ и да је тиме тужитељ фактички отклонио све правне последице које је такав уговор произвео, па да ова радња нема карактер радње из одредбе члана 15. ЗПД. Насупрот томе, другостепени суд је жалбу туженог оцијенио као основану, те је исту усвојио и првостепену пресуду преиначио у одбијајућем дијелу тако што је тужбени захтјев тужитеља у цјелости одбио. Другостепени суд је образложио да радње на које се тужитељ у тужби позвао, уз тврдњу да представљају располагање имовином друштва као сопственом и злоупотребу раније основаног друштва, нису урађене противно одредбама ЗПД, те да наведене радње (оснивање новог друштва на адреси ранијег, које се бави истом дјелатношћу, које је преузело раднике и имовину ранијег друштва, те исплата дивиденди и давање позајмице за исплату купопродајне цијене) нису забрањене нити једним законским прописом. Другостепени суд налази да нису прихватљиви наводи из првостепене пресуде да је тужени, као оснивач, имао сазнања о потраживању тужитеља пријемом опомене пред тужбу и да је због тога предузео наведене радње, јер би то значило да тужени нема право оспоравања потраживања и да је обавезан без судског поступка да прихвати основ и висину потраживане накнаде штете. Надаље, другостепени суд образлаже да из налаза вјештака економске струке произлазе двије битне чињенице: 1. да је постојао економски основ за исплату дивиденди оснивачу и у 2015. и 2016. години и 2. потраживања тужитеља из правоснажних судских одлука у вријеме исплате нису била евидентирана у пословним

књигама раније основаног друштва, као обавеза друштва, па да у вријеме исплате дивиденди тужитељ није био повјерилац друштва, те да се не ради о злоупотреби раније основаног друштва у смислу одредбе члана 15. ЗПД.

Ревизионим наводима тужитеља се основано приговара правилности и законитости нижестепених пресуда.

Одредбом члана 15. ЗПД прописано је да командитори командитног друштва, као и чланови друштва са ограниченом одговорношћу и акционари акционарског друштва могу према трећим лицима лично одговорати за обавезе друштва ако злоупотребе друштво за незаконите или преварне циљеве или ако са имовином друштва располажу као са сопственом имовином на начин као да привредно друштво као правно лице не постоји (став 1.). Лица из става 1. овог члана одговорна су за обавезе друштва солидарно (став 2.). Одговорност из става 1. и 2. овог члана утврђује надлежни суд, при чему узима у обзир све околности у вези са злоупотребом, а нарочито да се општи принцип ограничене одговорности не примјењује на случајеве из става 1. овог члана (став 3.).

Оснивачи привредног друштва (правна и/или физичка лица) и предузећа које оснивају су посебне правне личности и сваки од њих одговара властитом имовином за своје обавезе, односно друштво за обавезе према повјериоцима одговара имовином друштва. Одредба члана 15. ЗПД прописује изузетак од овог правила којим се одступа од правила одвојене одговорности предузећа и његових оснивача/чланова институтом злоупотребе правне личности (пробој правне личности). Ради се о законској одговорности члана друштва у случају злоупотребе привредног друштва за незаконите или преварне циљеве, када члан друштва сам или солидарно са другим члановима тог друштва, одговара за обавезе друштва својом имовином.

Економски узроци настанка института злоупотребе правне личности састоје се у економској користи коју имају оснивачи/чланови/акционари, који су злоупотребом друштва као правног лица, а оштећујући повјериоце друштва, прибавили економску корист за себе или за неко друго лице и на тај начин увећали своју или имовину неког другог лица.

У спору по тужби за злоупотребу правне личности активно је легитимисан повјерилац друштва капитала против члана тог друштва, под кумулативно испуњеним условима: да је извршена радња која представља злоупотребу; да у вријеме извршене злоупотребе постоји потраживање према друштву (доспјело у вријеме подношења тужбе); да је злоупотребу извршио члан друштва; да постоји узрочна веза између поступања члана друштва и злоупотребе.

Сматра се да постоји злоупотреба ако члан друштва: 1. употреби друштво за постизање циља који му је иначе забрањен; 2. користи имовину друштва или њоме располаже као да је његова лична имовина; 3. користи друштво или његову имовину у циљу оштећења повјерилаца друштва; 4. ради стицања користи за себе или трећа лица умањи имовину друштва, иако је знао или морао знати да друштво неће моћи да извршава своје обавезе.

У конкретном случају, према чињеничном утврђењу нижестепених судова, тужитељ је као радник ДОО М.Б.К. дана 17.09.2014. године задобио повреду на раду, усљед чега је трпио материјалну и нематеријалну штету. Наведено привредно друштво је по повређивању радника или по пријему опомене пред тужбу, а свакако по пријему тужбе за накнаду штете, имало сазнање да неко лице има према њему потраживање и да може доћи до обавезивања на плаћање. Потраживање тужитеља према послодавцу је у коначном

утврђено правоснажном и извршном пресудом број: 80 0 Рс 069354 15 Рс од 15.07.2016. године.

Упркос наведеном сазнању, тужени је 02.07.2015. године на адреси сједишта ранијег друштва основао ново друштво (чији је једини оснивач, члан и директор) Б.М. д.о.о. К., које се при томе бави истом дјелатношћу као раније друштво. У новоосновано друштво су прешли сви радници, а у својину новооснованог друштва на темељу купопродајног уговора од 11.09.2015. године је прешла имовина ранијег друштва, а тај уговор је потписао тужени у име продавца и купца (који је истовремено директор, али и оснивач и једини члан ранијег и новооснованог друштва). Исплата купопродајне цијене (256.000,00 КМ) из овог уговора је плаћена позајмицом туженог купцу (новооснованом друштву) из износа који је туженом исплаћен на име добити ранијег друштва. У 2015. години је дошло до значајног смањења прихода ранијег друштва, док у периоду од 01.01.2016. године до отварања стечаја друштво није пословало, нити је остварило добит, што значи да је у 2016. години само формално егзистирало. Без обзира на такво пословање из средстава ДОО М.Б.К. у 2015. и 2016. години туженом је исплаћивана дивиденда из нераспоређених средстава из претходног периода, те је нераспоређен остао само износ од 9.487,00 КМ. Наведено је резултирало отварањем стечајног поступка над стечајним дужником ДОО М.Б.К., који је рјешењем Округног привредног суда у Бијељини број: 59 0 Ст 034755 19 Ст од 17.02.2020. године закључен због недостатка стечајне масе.

Без обзира да ли су наведене радње забрањене по закону, основано тужитељ у ревизији наводи да је битан циљ због којег су ове радње предузете.

Очигледно је да је наведене радње тужени предузео у сврху избјегавања вјероватне обавезе ДОО М.Б.К., која је након тога и утврђена правоснажном пресудом и која је доспјела у вријеме подношења тужбе у овој парници, односно у намјери оштећења повјерилаца друштва, али и ради стицања користи за себе, јер се у супротном поставља питање економског и правног интереса за описано поступање. То значи да су радње предузете супротно интересима друштва (члан 31. став 2. ЗПД) и несавјесно (члан 32. став 1. ЗДП), са циљем да се означено друштво доведе у положај немогућности измирења обавеза према дужницима и представљају злоупотребу друштва. Наведени закључак се односи не само на потраживање тужитеља из основа повреде на раду, већ и на потраживање из основа незаконитог отказа уговора о раду. Наиме, код чињенице да је наведена одлука о отказу уговора о раду донесена дана 30.06.2015. године, за вријеме привремене неспособности тужитеља за рад (боловања), до које неспособности је дошло усљед повреде на раду, је у прилог закључку да су спорне радње предузете и ради избјегавања обавеза које могу проистећи из доношења такве одлуке. Наведено је довело до тога да је тужитељ водио два парнична поступка и исходило двије правоснажне одлуке суда, којима је ДОО М.Б.К. обавезано на плаћање, након чега је безуспјешно покренуо и извршне поступке, па се може закључити да су испуњени услови да се усљед злоупотребе привредног друштва, што је резултирало немогућношћу наплате потраживања тужитеља по оба основа, примјеном одредбе члана 15. ЗПД тужени обавезе да измири обавезе ДОО М.Б.К.

Тужитељ је стављеним тужбеним захтјевом затражио да се тужени обавезе на плаћање укупног износа од 69.763,83 КМ. Наведени износ се састоји из: износа од 5.169,47 КМ, 25.000,00 КМ и 4.095,00 КМ (износи накнаде материјалне и нематеријалне штете, те трошкови поступа из пресуде 80 0 Рс 069354 15 Рс од 15.07.2016. године); износа од 32.699,36 КМ и 1.550,00 КМ (износ мјесечних плата за период од престанка радног односа тужитељу па до отварања стечајног поступка над послодавцем, умањен за износ од 15.800,00 КМ за који се тужитељ намирио у извршном поступку и трошкови поступка, према пресуди 80 0 Рс 077864 17 Рсж од 27.02.2018. године) и износа од 1.250,00 КМ

(трошкови извршног поступка по рјешењима број 80 0 И 085936 17 И од 05.05.2017. године и 80 0 И 097549 18 И од 23.07.2018. године), па је тужени обавезан на плаћање истих, јер је злоупотребом привредног друштва чији је оснивач, које је било дужник, онемогућио да тужитељ од привредног друштва наплати наведена потраживања.

Тужитељу на досуђене износе главног дуга нису признате законске затезне камате на начин из уређеног тужбеног захтјева (поднесак од 08.12.2021. године), јер су на тражени начин камате доспјеле у односу на привредно друштво, али не и у односу на туженог који одговара по другом правном основу. Стога су затезне камате на укупан износ дуга од 69.763,83 КМ досуђене од 11.09.2018. године (датум подношења тужбе у предметној парници) па до исплате, јер је подношењем предметне тужбе тужитељ позвао туженог на одговорност по основу злоупотребе привредног друштва, па је у смислу одредбе члана 324. став 2. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04) предметно потраживање тада доспјело.

Из датих разлога, примјеном одредбе члана 250. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 и 27/24 - даље: ЗПП), одлучено је као у изреци.

Како је побијана пресуда на описани начин преиначена, примјеном одредаба члана 397. став 2. и 386. став 3. ЗПП, имајући у виду да је у коначном тужитељу успио у овој парници (одбијен незнатан дио у дијелу одлуке о камати), тужени је обавезан да тужитељу надокнади трошкове цјелокупног поступка (првостепеног, жалбеног и ревизионог) у износу од 12.275,00 КМ. Наведени износ се састоји из трошкова првостепеног поступка (висина ових трошкова је утврђена у првостепеној пресуди, а жалбама странака није приговарано утврђеној висини, већ досуђеном проценту), трошкова састава двије жалбе у износу од по 1.050,00 КМ и трошкова састава ревизије у износу од 1.050,00 КМ, а што је обрачунато примјеном тарифног броја 2, 9. и 12. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 68/05), имајући у виду стављени захтјев за накнаду трошкова поступка.

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић